

Druhá nedeľa po narodení Pána

3. január 21

Jn 1, 1 – 18

Milé sestry a bratia v Kristovi

V telefonickom rozhovore sa mi posťažovala bývalá spolužiačka, že už nevládze počúvať naše cirkevné príhovory (jedno, či v reáli alebo v médiách), pretože sa netýkajú života, neprinášajú povzbudenie, sú dokola len dokazovaním toho istého. Premýšľam nad touto kritikou a pýtam sa aké je východisko. Príhovory majú vychádzať z textov, ktoré pri liturgii čítame. Čítame ich samozrejme ako dnešní ľudia - poznačení tým, čo žijeme – teda realitou nášho života a k životu by sme sa mali aj naspäť vrátiť – povzbudení svetlom, ktoré pri premýšľaní nad liturgickým textom získame.

O svetle, ktoré chce presvetliť náš život hovoria aj dnešné texty. Ešte raz hovoria o Kristovi, ktorý sa stal „svetlom“; prišiel medzi nás ako „Slovo“, ktoré sa stalo telom. Prečo v realite našej skúsenosti nie je Kristus „svetlom“, slovom nášho života (ktoré skutočne osvetľuje tajomstvá života)? Prečo nezakusujeme Krista ako toho, kto dáva nášmu životu cenu, ktorú nemôže ohroziť ani smrť? Jedno z vysvetlení je, že všetci už príliš poznávame rozumom, sme naučení na vonkajšie poznanie, istotu, ktorú odvodzujeme z podrobného skúmania, ktoré odborníci nazývajú objektívnym poznaním. Oproti tomu nám už chýba skúsenosť vnútornej dôvery.

Teológia aj kázne podrobne skúmajú „telo“, podobu Krista, snažia sa priblížiť k nemu našim rozumom, namiesto toho, aby sme hľadali skôr „poznanie“ srdca – dôveru, vieru. Práve o dôvere k Bohu, k druhým ľuďom a o dôvere k životu hovorí kresťanstvo. Najvyššou hodnotou v kresťanstve je predsa láska – k Bohu a k druhému človeku. Tá nie je možná bez otvoreného srdca, bez vzťahu, v ktorom nepočítame, nemeríme, ale vnímame to vnútorné. Kresťanstvu nejde v prvom rade o predpisy, zákony - to, čo sa dá naučiť rozumom, ale hľadá vzťah. To „vonkajšie“ o živote sa môžeme naučiť aj u iných „majstrov“, u iných odborníkov. Kristus nás chce naučiť práve tomu poznaniu, ktorým v druhom človeku vieme vnímať blížneho. Týmto poznaním aj v Bohu vidíme nie Veľkého Dozorcu, ale Otca, ktorému záleží na plnosti nášho života.

Ak naša duša (ohlasovateľov, aj tých ostatných) „oslepla“, prispôsobila sa „počítaniu“ a „meraniu“ sveta, potom nedokáže prijať svetlo. „Ale tým, čo ho prijali, dalo moc stať sa božími deťmi“ (ktorým nechýba vzťah dôvery) – hovorí evanjelista vo vianočnom evanjeliu. Podobne aj List Efezanom: „Boh Otec nás predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho deťmi na chválu a slávu jeho milosti, ktorou nás obdaril vo svojom milovanom Synovi.“ (Ef 1, 5,6) Cestu nám ukazuje Mária, ktorá si podľa evanjelistu najdôležitejšie skúsenosti svojho života vedela uchovávať vo svojom srdci a premýšľať o nich. Ukázala nám cestu meditácie vychádzajúcu zo života vracajúcu sa naspäť k nemu.

Kresťanstvo, poslanstvo evanjelia nechcú byť len nejakou drogou, pri ktorej na chvíľu zabudneme na reálny život, ale chcú byť svetlom, ktoré náš reálny život prehĺbi: otvorí nás viac pre druhého človeka, dodá nášmu životu hĺbku a skutočnú cenu. Dosvedčiť to musíme už každý jeden z nás vo svojej praxi.